

Tu - ne vienas

Nr. 224

Redaktorė
Nikolė VAVINSKAITĖ
Pavaduotoja
Aistė ŠAKALYTĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Andrėja MAIBUROVAITĖ, Paula DŽACHLIJA, Miglė ŽITINAVIČIŪTĖ, Laurynas MATIUKAS, Meda MATIUKAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS, Monika ANDRIJAUSKAITĖ, Dominykas ČERNOVAS, Viltė TUMĖNAITĖ, Leonardas VARANAČIUS.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).
„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti laikrastis@zarkrastas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMĄ PENKTADIENI

Redaktorės ŽODIS

Nė apsidairyti, regis, nespėjome, o jau žiūrėk – pralėkė pusė vasaros! Ar galite patikėti?

Kiekvienas pagalvokime sau tyliai – ką gero nuveikėme per tą laiką?.. Ar rezultatai labai džiugina? Jei taip, tada nunistokite darę tai, ką darėte iki šiol, o jei ne... Tada reiktų pasistengti. Yra toks dalykas kaip valia, ir dažnai kaip tik ją kaltiname dėl savo bėdų: neužteko valios valgyti sveikai; neturėjau valios ir tiesiog nesimokiau; nebaigiau darbo, nes pritrūko šiek tiek valios; neturiu valios, todėl negaliu prisiversiti sportuoti ir panašiai. Manau, bent vieną iš šių frazių galite pritaikyti ir sau. O jeigu tiesiog imtume ir pamirštume, kad turime (ar neturime) tą tariamą „valią“? Tiesiog imkime ir darykime tai, ką ne tik norėtume, bet ir turėtume daryti, užuot atidėlioję vėlesniam laikui. Nebieškime kaltų, nuo šandien nustokime galvoti, svarstyti, kalbėti, ketinti, ruošti... Tiesiog imkimės darbo!

Nikolė VAVINSKAITĖ

Pastebėti ir įvertinti

Atrodo, kad dar tik vakar abiturientams aidėjo paskutinis skambutis, o jau baigia pasimiršti egzaminų jaudulys, nerimastingas jų rezultatų laukimas. Daugelis vakarykščių abiturientų, pasirinkę tolimesnio savo gyvenimo kelius, kuria naujus planus ir svajones, nemažai jų jau paliko Zarasus... Bet gimtajame mieste liko jų išpaustos pėdos, o Zarasų „Ažuolo“ gimnazijoje – daugybė šiltų prisiminimų apie jaunuolių veiklą.

Tos džiugios Paskutinio skambučio šventės metu aštuoniems patiems darbščiausiems, kūrybingiausiems, aktyviausiems, talentingiausiems dvyliktokams buvo įteikti aukščiausi gimnazijos apdovanojimai. Juos pelnė abiturientai Dobilas DAINYS, Jonas DOBROVOLSKIS, Gabija STULGYTĖ, Eglė VITKŪNAITĖ, Paulius ZAKARAUSKAS ir grupės MSV merginos Miglė BOLISAITĖ, Virginija NELIUPŠYTĖ ir Silvija RUZGAITĖ. Norėdami sužinoti, kaip abiturientai jaučiasi, gavę šiuos apdovanojimus, ką jiems toks įvertinimas reiškia, ir pakalbino keletą iš jų!

Dobilas DAINYS, pelnęs apdovanojimą už meninius gebėjimus

ir gimnazijos vardo garsinimą
Ne kartą ir ne du matėme Dobilą ant scenos. Šis gabus vaikinai ir dainuoja, ir vaidina, ir puikiai veda renginius. Dobilas šiemet baigė ne tik „Ažuolo“ gimnaziją, bet ir Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklą, taip pat lankė teatro užsiėmimus ir gimnazijoje. Vaikinas prisipažįsta, jog nominacija jam buvo džiugi staigmena. Pasak Dobilo, aktyvus dalyvavimas įvairiose gimnazijos veiklose jam suteikė patirties ir daugiau žinių, o mokslai nuo to tikrai nenukentėjo. Nominantas ketina studijuoti užsienio kalbas, tačiau žada neapleisti ir scenos.

Jonas DOBROVOLSKIS, pelnęs apdovanojimą už atsakomybę ir aktyvią veiklą gimnazijoje bei labai gerą mokymąsi

Pakalbintas Jonas sakė: „Ši nominacija man nėra tik apdovanojimas už nuopelnus, pasiektus gimnazijoje per ketverius metus. Juk atsakomybė, aktyvi veikla ir geras mokymasis yra kiekvieno mokinio pareiga. Ši nominacija yra tarsi Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos direkto-

Eglė VITKŪNAITĖ, pelniusi apdovanojimą už organizacinius gebėjimus ir aktyvią veiklą gimnazijoje bei labai gerą mokymąsi.
Eglė pasakoja: „Labiausiai džiau-

giuosi, kad gavau padėką už gerą mokymąsi. Visus ketverius metus stengiausi, kad mokslo metus baigčiau su pagyrimu, ir esu patenkinta savimi, kad tai pasiekiau.“ Paklausta, ką jai reiškia šis apdovanojimas, ji atsakė labai paprastai – tai reiškia, jog ne veltui leidusi savo laisvą laiką. Mergina sako, kad dalyvaudama gimnazijos veiklose įgijo šiek tiek patirties, nors kartais net ir ne pačios maloniausios, tačiau tikisi, jog gyvenime tai pravertės. Eglė turi didelį planų ateičiai – galvoja apie aviacijos mechanikos inžinerijos arba medicinos studijas. Abi sritys merginai yra labai įdomios, ir dar nežinia, kuri nusvers.

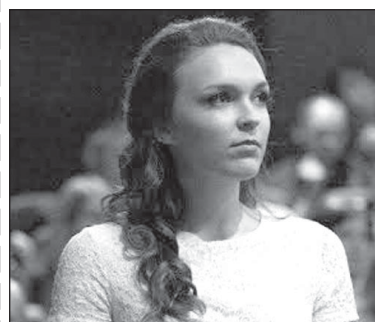

riaus, klasės auklėtojos ir viso kolektyvo pasitikėjimo simbolis manimi, o pasitikėjimas yra viena esminių vertybių mano gyvenime.“ Vaikinui aktyvus dalyvavimas gimnazijos veiklose leido išbandyti save daugelyje sričių ir įgyti naudingos patirties. Jis sakė esąs labai dėkingas savo tėvams už palaikymą ir paskatinimą rodant iniciatyvą ir dalyvaujant renginiuose. Jonas prisipažino, kad nori pasilikti Lietuvoje ir karjerą sieti su informacinėmis technologijomis, klasės auklėtojos ir viso kolektyvo pasitikėjimo simbolis manimi, o pasitikėjimas yra viena esminių vertybių mano gyvenime.“

mis, taip pat žada neužmiršti teatro grupės ir seno hobia – grojimo.

Gabija STULGYTĖ, pelniusi apdovanojimą už labai gerą mokymąsi ir aktyvią veiklą gimnazijoje

Gabija pasakoja, jog matė, kaip praėjusių laidų abiturientai gauna

aukščiausius gimnazijos apdovanojimus, tačiau tikrai negalvojo, jog ir pati bus taip apdovanota, tad maloniai nustebė. Mergina džiaugiasi, jog ji galėjo prisidėti prie aktyvių veiklų gimnazijoje ir turėjo galimybę organizuoti renginius, nes tai jai padėjo išeiti iš komforto zonos, daugiau kalbėti viešai, bendrauti, generuoti ir vystyti idėjas. Pasak jos, būtent įsitraukimas į įvairias veiklas leido geriau pažinti save ir suprasti savo ga-

limybes. Nors renginių organizavimas ir kita aktyvi veikla užėmė daug laisvo laiko, Gabija sako, jog mokslai nuo to nenukentėjo ir jai sėkmingai pavyko pasirengti egzaminams. Ateities svajonių mergina turi labai daug – ji nori ne tik keliauti, mokytis kalbų ir mėgautis patinkančiais hobiais, bet ir patekti į norimą studijų programą. Savo ateities karjerą Gabija norėtų sieti su sveikatos mokslais.

Kalbino Aistė ŠAKALYTĖ ir Nikolė VAVINSKAITĖ

Donatos KETLERYTĖS, Rimanto BIKULČIAUS, Armando KNEZIO nuotraukos.

KLAUSIMĖLIS

Malpigija – kiaulių baimė ar liga?

Turbūt nedaugelis galėtų paaiškinti, ką reiškia žodis „malpigija“. Išties šis žodis skamba gana įdomiai ir tikriausiai yra retai vartojamas.

Pasirodo, malpigija yra barbadosinė vyšnia, kurios uogos – visai kaip paprastos vyšnios. Jos labai naudingos mūsų organizmui, nes jose yra tiek daug C vitamino, kad vienos uogos pakanka šio vitamino visos paros normai. Netgi termiškai apdorojant uogas vitamino jose sumažėja minimaliai.

O su kuo „malpigija“ asocijuojasi

nežinantiesiems šio žodžio reikšmės?

Dauguma apklaustųjų minėjo gėles, egzotines šalis. O štai įdomiausi atsakymai.

● Aš manau, kad tai yra virusas, kuris yra paplitęs tam tikrose šalyse. (Toma, 16 m.)

● Tikriausiai tai daržovė, kuri yra panaši į rabarbarus. (Ernestas, 16 m.)

● Spėčiau, kad tai gėlė, oranžinė ir panaši į bijūnus. (Justina, 18 m.)

● Gal tai kiaulių baimė? (Rugilė, 14 m.)

● Žuvies rūšis. (Dovydas, 15 m.)

● Užkrečiama liga, na, kaip kokkia šiltinė. (Jonas, 14 m.)

● Aš manau, kad tai jausmas, kai visko nori. (Emilija, 13 m.)

Bendraamžius kamantinėjo

Meda MATIUKAITĖ

ir Aistė ŠAKALYTĖ,

parengė **Eimantas RAŠTUTIS.**

Ne tik sau...

Moksleiviška vasara... Tai metas, kai gali neskaičiuoti valandų, dieną pakeisti naktimi, maudyti, žaisti, sportuoti... Kitaip tariant – daugiau galvoti apie save ir visą laiką skirti sau.

Bet ar tikrai geras sprendimas rūpintis tik savimi? Juk šalia mūsų yra daugybė žmonių, kuriems galbūt reikia mūsų pagalbos. Užuot nuolat tinginiau, gal net ėmęs nuobodžiauti ir dėl to prastai jaustis, vertėtų rasti veiklą, kai gali būti naudingas kitiems ir tuo pačiu gerai praleisti laiką. Juk kaip gera daryti gerus darbus!

Pirmas mano pasiūlymas – savanorystė. Vasara reklaminiai stendai lūžta nuo skelbimų, kviečiančių dalyvauti kultūrinuose renginiuose ir skelbiančių apie festivalius (kurių tikrai gausu). Tikriausiai nerasi nė vieno renginio, kurio organizatoriai nieieškotų savanorių. Taip, ten esi kaip darbe – prižiūri tvarką, rūpiniesi dalyviais ir žiūrovais, vykdamas tau paskirtą užduotį, bet tuo pačiu priklausai labai

draugiškų žmonių grupei, kuri susirinko čia dėl to paties tikslo, kaip ir tu – padėti kitiems bei gerai praleisti laiką pačiam.

Kitas pasiūlymas – padėti seniems, vienišioms žmonėms, kurių tikrai netrūksta. Tam, kad užsidirbtum „karmos“ taškų, gali paprasčiausiai nueiti į ligoninės slaugos skyrių – galbūt retai lankomiems ligotiems senoliams nuveikti pievų gėlių ar vaisių, o gal tiesiog aplankyti žmones ir su jais pabendrauti. Patikėk, jiems to labai trūksta, o kaip atlygį gausi unikalias, per jų visą ilgą gyvenimą sukauptas istorijas iš pirmų lūpų...

Tai viso labo tik pora pavyzdžių geriems darbams vasaros metu, bet jei labai norėsi, tikrai sugalvosi daugiau. Juk tai, ką padarai iš širdies, nesitikėdamas nė menkiausio atlygio, kažkada pas tave sugrįš dvigubai.

Emilija RAČKAUSKAITĖ

Lietuviais esame mes gimę...

Mintys po Valstybės dienos minėjimo

Šiais laikais vis dažniau girdime apie patriotizmo svarbą, tačiau taip pat vis dažniau pasitaiko atvejų, kai žmonės nebeapsisakė lietuviškų papročių ir kalbos, niekina Lietuvą kaip valstybę nesuprasdami, jog patys yra kalti dėl susiklosčiusios gana prastos padėties.

Malonu žinoti, jog jaunimas vis geriau žino Lietuvos istoriją, mėgsta ją pasididžiuoti.

Lietuviai buvo vieninteliai pagonys Pabaltijyje, kurių neįveikė Teutonų ordinais.

Tačiau mūsų visuomenei pilietiškumo dar gerokai trūksta. Sena patarlė mums byloja: „Blogas paukštis, kuris savo lizdą teršia.“ Tačiau mes visai nesusimąstydami pilame pamazgas ant protėvių žemės tokiomis kiekiais, jog kartais net atrodo, kad esame ne baltų palikuonys, o iš kažkur atsibastę Lietuvos priešai. Po krizės dar neatsigavusių lietuvių užgriuvus dar didesniai iššūkiui – euro įvedimui ir kainų šuoliui – labai dažnai galima išgirsti burbėjimus, niekinančius mūsų valstybę, net ją keikiančius, jos iššūkančius. Tačiau retas burbeklis ir keikūnas pagalvoja, kokią naudą

valstybei atneša jis pats.

Mes nevertiname beveik visko, ką mums duoda mūsų valstybė: valstybinis turtas laikomas savininkų neturinčiu, tad masiškai stekamas ir gadinamas. Laužomi kiti tik pasodinti medeliai, gadinami kelio ženklai, vagiamos net gėlės iš miesto želdynų... Ir nesakykite, kad tai smulkmenos – tai jau irgi mūsų gyvenimo dalis.

Nevertiname savo šalies žmonių, menininkų, kūrėjų, ne kartą teko girdėti Lietuvą pavadinant dideliu kaimu, o mes, girdi, pasaulio akys esame tikri prasčiokai...

LDK Baroko epochos poetas Motiejus Kazimieras Sarmbivijus to meto Europoje buvo tartum barokinis Šekspyras, jo knygas iliustravo net pats Rubensas, o garsas apie Lietuvą sklido po visą Europą.

Masiškai slepiami mokesčiai – net ketvirtadalį Lietuvos ekonomikos sudaro „šešėlis“. Dėl kontrabandinių prekių kenčia visi piliečiai, nes neatsiranda naujų įplaukų, kurios ateina iš PVM ir akcizų mokesčių. Dėl neišvystytos mažmeninės prekybos nesudaro konkurencija didesniems prekybos tinklams, tad jiems nėra reikalo mažinti kainų, o nukenčia,

žinoma, vartotojas, įperkantis vis mažiau. Nevystome verslo, esame labiau linkę sėdėti ir burbėti, negu daryti kažką, kas pagerintų mūsų buitį. Žemę paliekame dirvuoti, nebevertiname ir nerenkame miškų gėrybių, nesteigiame bendrovių, didelę dalį derliaus geriau išmetame pavasarį užuot jį pardavę rudenį...

Ką noriu tuo pasakyti? Ogi kad tvarkomės neukiškai, negalvodami, nesistengdami, neieškodami galimybių gauti papildomų įplaukų.

Lietuviškas sviestas kadaise vertintas visame pasaulyje. Pasienio vokiečiai lietuvišką produkciją platindavo kontrabandos būdu visoje Vokietijoje, nes Lietuvos eksportuotojai tiesiog nebeįstengė patenkinti rinkos reikalavimų.

Netaupoje ir negalvojame apie ateitį, nesidomime pensijų kaupimo fondais, atsisakome padirbėti papildomai. Kaip akis išdege lekiamo svetur dirbti žymiai blogesniais sąlygomis ir per pragariškas kančias sutaupe papildomą skatiką įsivaizduojame, kad emigranto duona labai saldi. Patys draskome savo Tėvynę, o paskui dėl to skundžiamės...

Negalima apie savo Valstybę taukšti niekų, negalima spjauyti ant protėvių žemės, žeminti savo šalies, kuri mus užaugino. Prisiminkime kai kuriuos faktus, kurie turėtų su-

kelti mumyse pasididžiavimą. Juk esame garbingos dvasiškai ir fiziškai stiprios, atkaklios, kūrybingos, be to, ir sumanios bei taupios tautos palikuonys.

Lietuvių tauta ilgiausiai priešinosi sovietinei okupacijai, taip pat pirmą išstojo iš Sovietų Sąjungos, taip nulemdama sovietų žlugimą.

Pagaliau privalome liautis niekinti ir savo valstybę, ir patys save, pasiraizoti rankoves ir, užuot nuolat klydus, tingėjus, išsisukinėjus, apgaudinėjus, pradėti dirbti. Vardan Tėvynės gerovės. Vardan savo gerovės. Vardan mūsų visų ateities.

Pranas GAIDAMAVIČIUS

Nuotraukų konkursui NUOTAIKOS

Kaip nupiešti vaivorykštę?
Aistė LAUKYTĖ (14 m., Zarasai) nuotr.

Mes – Aistė, Emilija, Viltė, Eimantas, Dominykas ir Leonardas – tik praėjusią žiemą pradėjome lankyti jaunimo organizaciją „Tu – ne vienas“. Jau pirmą mėnesį atėję į laikraščelio redakciją gavome užduočių – rašyti straipsnelius, piešti. Visgi „tikri“ nariai dar nebuvome, mat... „nekrikštyti“. Paaikšėjo, kad toks pat

„Nekrikštų“ neliko

„nekrikštas“ yra ir Nikolė, kuri į redakcinę kolegiją atėjo praėjusį rudenį ir netgi spėjo tapti laikraščelio redaktore.

Kolektyvo senbuviai nusprendė išspręsti šį „nesusipratimą“ ir galiausiai mus visus pakrikštyti, tad ėmė planuoti tradicinę išvyką į Šlyninkos vandens malūną, kur paprastai kasmet vyksta panašios krikštytynų „egzekucijos“.

Birželio pradžioje ir išsirengėme į išvyką su nakvyne. Išikūrėme prie sraunaus Nikajos upelio, pasiskirstėme darbais. Kol vieni dengė stalus ir pjaustė atsivežtines vaises, kiti miškelyje rinko šakas laužui, kupojo malkas – jų reikėjo daug, nes prie laužo ketinome būti iki pat vidurnakčio. Baigę darbus pasistiprinome – juk reikės jėgų tam, kas mūsų laukė.

Pirmiausia patikrinti, ko išmokę, abiturientai Monika ir Laurynas, kurie mūsų organizaciją jau palieka. Atlikę kelimą užduočių ir gavę atminimo dovanėles, jie entuziastingai ėmėsi mūsų – „nekrikštų“. Mums teko užrištomis akimis ragauti maistą (brrrr, na ir

surado visokių bjaurybių, tiesa, nenkensmingų), apgraibomis maitinti vieniems kitus sūreliais, pilnomis burnomis vynuogių sakyti greitakalbes, o paskui tapti orientaciniais ir ieškoti nuorodų, kuriuos mus galop atvedė į pievą už miško. Čia mūsų laukė skaudžiausi išbandymai: suklupdyti ant žolės turėjome kartoti priesaiką, o kad viskas būtų dar „tvirčiau“, mus ir vandeniui, ir dilgėle pašventino, ir antspaudu visas plikas vietas išmargino...

Po tokių krikštytynų itin skanus buvo šašlykas (ačiū, Paula!) ir kitos vaisės, malonūs prie laužo žaidžiami žaidimai. Smagu, kad į mūsų šventę atvyko ir buvusi korespondentė Agnė, tik gaila, kad ji iš vyresniųjų buvo viena, tad gal kiek ir nuobodžiavo.

Kai visi sutemo ir atšalo, pasiprašėme prieglobsčio po stogu. Ačiū malūno šeiminkams Reginai Veselienei ir Stasiui Sutkauskui, kad mus priėmė, leido šiltai pasibūti žaidžiant įvairius stalo žaidimus, skanus šviežios duonos kvapo prisiuostyti, ant minkštų čiužinių išsimiegoti. O ar miegojome, verčiau neklauskit...

Viltė TUMENAITĖ
Nuotraukos visų, kas priėjo prie fotoaparato... ☺

